

N:o 118

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 9 maj 1905.
— — — — Andra Kammaren den 9 — — .

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om fortsatt tillämpning af hvad i lagen den 6 juni 1902, innefattande inskränkning i inmutningsrätten, är stadgad.

(Sammansatta stats- och lagutskottets utlåtande n:o 9).

Till Konungen.

Uti en den 13 april 1905 till Riksdagen aflåten proposition, n:o 123, har Eders Kungl. Maj:t, under återopande af propositionen bilagda, i statsrådet och högsta domstolen förda protokoll, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslagit Riksdagen att antaga följande förslag till

Lag

om fortsatt tillämpning af hvad i lagen den 6 juni 1902, innefattande inskränkning i inmutningsrätten, är stadgad.

Härigenom förordnas som följer:

Hvad i lagen den 6 juni 1902, innefattande inskränkning i inmutningsrätten, är stadgad skall fortfarande gälla intill den 15 maj 1908.

Ifrågavarande lag har tillkommit på framställning af enskilde motionärer vid 1902 års riksdag. I motionerna hade ifrågasatts, att inom Norrbottens län å kronojord, som ej under ständig besittningsrätt innehades eller vore till boställe anslagen, inmutning *tills vidare* icke borde få ägarum annat än för kronans räkning. Riksdagen antog för sin del den föreslagna lagen med begränsning af dess giltighet till den 15 maj 1903, och anförde Riksdagen i den till Eders Kungl. Maj:t i anledning af berörda motioner aflåtna skrifvelsen, hurusom Riksdagen funnit, att i afseende å malmfyndigheters inmutning och hvad därmed sammanhängde synnerligen betänkliga missförhållanden inom Norrbottens län gjort sig gällande och då fortfarande förefunnes, hvilket syntes böra föranleda, att det toges under öfvervägande, huruvida icke genom ändrade lagbestämmelser eller på annat sätt de anmärkta missförhållandena kunde aflägsnas eller deras återupprepande förebyggas. Under den tid, som måste åtgå, intill dess efter noggrann utredning af alla omständigheter, som vid frågans pröfning borde tagas i betraktande, något definitivt beslut kunde fattas angående en sak af så allvarlig och stor betydelse som den ifrågavarande, syntes provisoriska åtgärder böra vidtagas för att åtminstone i någon mån motverka, att de faktiska förhållandena hunne gestalta sig ännu mer otillfredsställande och invecklade än för det dåvarande. I sådant afseende hade Riksdagen ansett det vara lämpligt, att inmutningsrätten blefve *under någon viss bestämd tid* inskränkt på det sätt motionärerna föreslagit. Då emellertid den föreliggande frågan redan då vore af Eders Kungl. Maj:t upptagen till behandling och Riksdagen antog, att Riksdagen hade att från Eders Kungl. Maj:t förvänta förslag i ämnet, så snart detta läte sig göra, hade Riksdagen ansett, att berörda tid för den provisoriska inskränkningen i inmutningsrätten lämpligen borde begränsas till slutet af det näst därpå följande årets riksdag.

På de skäl, som sålunda legat till grund för 1902 års Riksdags beslut i ämnet och då frågan om definitiv förändring af lagstiftningen i oförmålda afseende icke varit så utredd, att förslag därom kunnat framläggas för 1903 och 1904 års Riksdagar, hafva nämnda Riksdagar på framställning af Eders Kungl. Maj:t utsträckt giltigheten af ifrågavarande lag på ett år i sänder, och gäller densamma nu till den 15 maj 1905.

Den af Eders Kungl. Maj:t föranstaltade utredningen har numera afslutats, men har Eders Kungl. Maj:t det oaktadt ansett det mest tillrådligt, att *tills vidare* något definitivt beslut i frågan ej fattas, utan att det provisoriska tillståndet ytterligare förlänges på någon tid, och har

Eders Kungl. Maj:t i sådant hänseende föreslagit, att omförmälda lag fortfarande skall gälla till den 15 maj 1908.

Då emellertid Riksdagen vid ifrågavarande provisoriska lagstiftning utgått från att lagens giltighet ej skulle utsträckas längre än som erfordrades för att Riksdagen efter verkställd utredning skulle kunna fatta definitivt beslut i saken, har förutsättningen för den provisoriska lagstiftningen från Riksdagens sida numera genom den avslutade utredningen bortfallit. Några öfvertygande skäl för att under ännu några år undanskjuta den slutliga lösningen af spørgsmålet om behovet och lämpligheten af särskilda lagbestämmelser i fråga om inmutningsrätten inom Norrbottens län synes Riksdagen ej heller hafva anförts. Då emellertid propositionen icke kunnat gifva Riksdagen anledning att nu ingå på en dylik slutlig pröfning af frågan, har Riksdagen funnit en förlängd giltighet af den provisoriska lagen vara nödvändig, men att utan tvingande skäl binda äfven kommande Riksdagars pröfningsrätt genom en utsträckning af lagens giltighet under flera år, som i propositionen föreslagits, har syntts Riksdagen ej vara tillrådligt. Riksdagen har sålunda ansett, att lagen icke bör erhålla förnyad tillämpning för längre tid än som af förhållandena med nödvändighet påkallas, eller för en tid af ännu ett år, till den 15 maj 1906.

Riksdagen får alltså för Eders Kungl. Maj:t tillkännagifva, att Riksdagen, som icke kunnat i oförändradt skick bifalla det i propositionen innefattade lagförslag, för sin del antagit följande

Lag

om fortsatt tillämpning af hvad i lagen den 6 juni 1902, innefattande inskränkning i inmutningsrätten, är stadgad.

Härigenom förordnas som följer:

Hvad i lagen den 6 juni 1902, innefattande inskränkning i inmutningsrätten, är stangadt skall fortfarande gälla intill den 15 maj 1906.

Stockholm den 9 maj 1905.

Med undersåtlig vördnad.
